

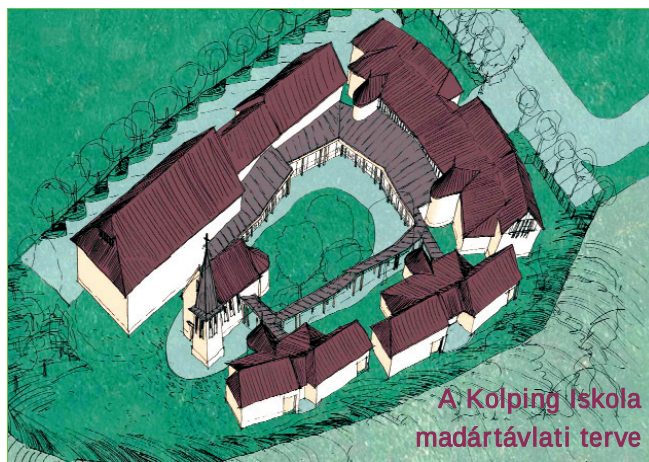
Növekedő Búzaszem – jelen és jövő

A harmadik Karácsony küszöbén

Zaklatoló világban élünk. Szaladunk testben, szaladunk szellemben és lélekben, zihálunk minden ízünkben, egész lényünkkel éljük meg a magunk gerjesztette rohanást. Eszünkkel tudjuk-sejtjük, mint kellene a Léthez méltón élni, de hivatástudatból, szorgalomból, az elvárások miatt vagy félelemből gyakorolt tetteink inkább elragadnak bennünket. Gyermek és felnőtt szájából egyaránt sokat hallani manapság: „de gyorsan röpül az idő”! Mintha létezne objektív mérce az elmúlásra, mintha nem mindannyian más-képp élnénk meg ugyanazt, mintha nem rajtunk múlna-e valójában, miképpen peregnek le előttünk percekink...

Keresztény ünnepeink csodája, hogy lelassítanak, s közel hoznak bennünket ahhoz, ami lényegünk, ami igazi valónk – úgy, hogy tudatosan átélhetjük a személyesség és a közösség elválaszthatatlan egységét. Adventben járunk. A Krisztus-váró idő, a reggeli sötétségből kibontakozó decemberi napok mély csendje, az egyre hosszabb éjszakák súlya, a tél illata a levegőben, a rejtett-izgalmas várakozás lassan megnyitja **A harmadik Karácsony küszöbén** a Figyelmeseket arra, ami ott, Belül készülődik.

A Búzaszem Iskola negyvenkét családja harmadik kará-

A Kolping Iskola
madártávlati terve

csonyát várja. Sok minden történt azóta, hogy 2004 tavaszán Dóra, Szilárd és Tibor atya elhatározta, iskolát alapítanak, s de sok azóta is, hogy szeptemberben hét gyermekkel megkezdődött az oktatás. Az induláskor elérhető oktatási intézményekkel szembeni (elvi és az addig szerzett tapasztalatok alapján gyakorlati) tartózkodás mellett ott munkált bennünk a szándék: gondoljuk és alkossuk újra a család és az iskola közötti viszonyt, s hozzunk létre gyermekeinknek olyan keresztény iskolát, ahova egyszerűen szeretnek járni.

Hova jutottunk? Milyenek vagyunk? Merre megyünk? A válaszok (mint az életünk) sokszínűek.

„Élő elvek” – vallott értékeink és a búzaszemes hétköznapok

- Az iskolát nem egy létrehozott, majd befagyasztott intézménynek, hanem egy *önértelmező, tanuló rendszernek* tekintjük, melyben a gyerekek, a pedagógusok és a vezetők tudatosan és folyamatosan törekszenek önmaguk, kapcsolataik, társas és intézményi környezetük megértésére és fejlesztésére.

(Folytatás a 2.oldalon)

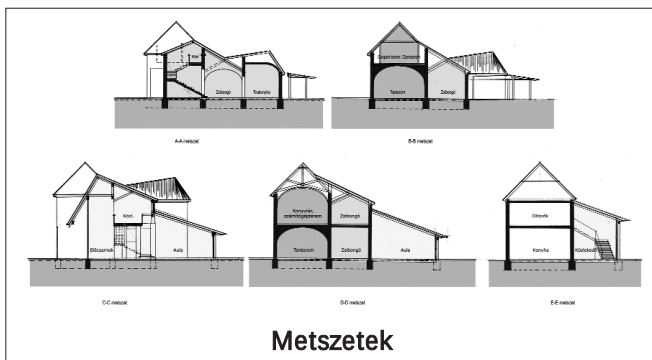
A tartalomból:

- Protestáns főhajtás Szűz Mária előtt ... 3. oldal
- Gondolatok az Adventi koszorúra 4. oldal
- Tudomány a hit szolgálatában 5. oldal
- Ministránsok 6. oldal
- Magyarok nyomdokain 6-7. oldal
- Hírek, programok 8. oldal

Növekedő búzaszem – jelen és jövő

(Folytatás az 1. oldalról)

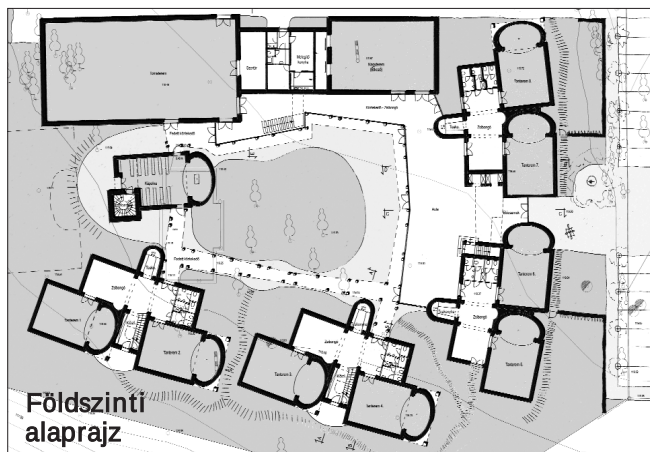
Ez a hétköznapiakban rengeteg beszélgetéssel, egyeztetéssel, vitával, egyéni és közösségi töprengéssel zajlik. A vezetők és a pedagógusok rendszeresen egymást is értékelik; sem az oktatási-nevelési módszertan, sem a működés módja nem „lezárt”. Értékeinket, elveinket és cselekedeteinket szándékosan tükörbe tartjuk, felvállalva a kritikát, hogy megláthassuk, mit teszünk, s rátaláljunk, mit tehetnénk jobban.

- Ha az iskoláról van szó, mindig elsősorban a *gyerekekről* beszélünk. Tiszteljük őket, s hisszük: a nevelés növelés, az ő növelésük – célunk a szükségleteikre és személyes sorsukra összpontosítás, a személyes befogadás. Nem határozzuk meg általában a „tanulót”, ehelyett azt tűzzük ki célul, hogy mindenki találja meg iskolánkban a lehetőségének, személyes motivációjának, szociális, kulturális háttérének leginkább megfelelő célokat, tevékenységformákat. Ha a hétköznapiakra nézünk, talán ebben a legnehezebb az előre haladás, s rengeteg a tennivalónk még!
- Valljuk, hogy az iskola csak *a gyermekek, a szülők, a pedagógusok és vezetőik közvetlen kapcsolatában* értelmezhető. A családokat emiatt az iskola részévé kívánjuk tenni. A bevonás a kölcsönös figyelemben, együttgondolkodásban, közös munkában és épülésben egyaránt megjelenik. Az egy osztályba tartozó szülők általában jól ismerik egymást, s összetartanak. A tanítók és tanárok szorosan ismerik a családok életét, s személyesen kapcsolódnak a szülőkhöz, nagyszülőkhöz, gyerekekhez. Ha valakinek problémája van, azt közvetlenül, vele együtt oldjuk meg. A tevékenységeket igyekszünk úgy alakítani, ahogyan otthon is megtapasztalják azt a gyerekek (pl. étkezések, mese, közös imák, közös játékok, kertészkedés, pihenés stb.). A családiasság az iskola méretében (össz- és kisközösségeinek létszámában, illetve a terek kialakításában) is megjelenik: intézményünk kicsi, átlátható, emberi léptékű, és az is kíván maradni.
- A Búzaszemben a *teljes/egész embert építeni, kiteljesíteni kívánó nevelést* kívánunk folytatni: pedagógiai programunkban a készségtárgyak mellett hitünk alapjai, a zene, a képzőművészet, a drámapedagógia és a természetisme-

ret hangsúlyosan is megjelennek. Célunk a megfelelő tudást átadó, de barátságos fészek. Emellett segíteni szeretnénk a családoknak abban is, hogy ne kelljen a gyerekeket délután sok energiával számos külön helyre hordani.

- A tevékenységeknek jellemformáló ereje van, melyek ihlető és elfogadó-befogadó légkörben, szorongásmentes oktatás során, a bizalom és biztonság légkörben kell, hogy megvalósuljanak. Az önelfogadás, helyes önértékelés, kiegyensúlyozottság, az ezeken alapuló pozitív élmények meghozzák az *örömet a gyerekekben és a pedagógusokban* egyaránt. Hiszünk az öröm, a türelem, a harmónia, a barátságosság és az egymásra figyelés fontosságában és erejében.
- A Búzaszem *ökumenikusan nyitott keresztény iskola*. Azért dolgozunk, hogy a keresztény szellemiség áthassa a nevelési-oktatási folyamatot, tevékenységeinket. Minden reggel imádkozunk, iskolai misén találkozunk, Lelki esteket szervezünk, beszélgetünk-vitázunk hitünkéről, hitgyakorlásunkról. Fontosnak tartjuk a szülőkkel való közösség-építést, melynek során megélhetjük közös értékeinket, és segíthetjük egymást abban, hogy ezeket gyermeink és a világ felé sugározzuk.
- A kezdetektől arra törekszünk, hogy a Búzaszem *a magyar néphagyományokat megértő, megismertető-ápoló* intézmény legyen. Az oktatást, közösségi programjainkat és tárgyi környezetünket úgy alakítjuk, hogy benne-rajta tükröződjön magyarságunk hagyománya, nemzeti és helyi szokásrendszerünk. Törekszünk arra, hogy ünnepeink, éves ritmusunk, rendezvényeink által feltárjuk és gyakoroljuk (megéljük) szokásainkat, és környezetünket is meghívjuk erre. Nem egyszerűen másolni szeretnénk a múltat, ehelyett valóban átélhető élményekre vágyunk.
- Együtt *alakítjuk és ápoljuk az iskola kertjét, udvarát*. Kisállatokat tartunk, közös kirándulásokat szervezünk, melynek során átadhatjuk gyermekeinknek az apró dolgokra való rácsodálkozás képességét. Az iskolai berendezéseknél, játékok, taneszközök kiválasztásánál elsőbbséget élveznek a természetes alapanyagú tárgyak. Kulturált, esztétikus tárgyi környezetet alakítunk ki, funkcionális teremberendezéssel: szabad polcok, olvasósarok, alkotó és kézműves-sarkok, konyha szolgálják munkánkat.

- Célunk, hogy *a rend a gyerekekben* belső igénnyé váljon, mely megjelenik önálló és társas viselkedésükben, társaikhoz és a felnőttekhez való viszonyulásukban és fizikai környezetük gondozásában egyaránt.

Terveink

Vallott értékeink követett értékekké válása, az iskolaalapító elvek és normák megőrzése-fejlesztése és vágyott fizikai környezetünk megteremtése: e három feladat mozgat bennünket.

Ami tetteinket is meghatározó szellemi tevékenységeinket illeti, dolgozunk a családiasság és a családok közötti összetartás, a közvetlenség és az őszinteség megőrzésén, a rend megteremtésén és fenntarthatóságán, hogy minél többen érezhessék magukénak a Búzaszemet. Egyre több feladat

válík nevesített felelősséggé, hogy a terheket megosszuk egymás között, s mindig bizton számítani tudjunk a másikunkra. Közben csodálkozva és izgalommal éljük meg az évről évre növekvő közösséget.

S egyre inkább miénk már a közeljövő nagy beruházása is: küszöbön a Szakács-kerti építkezés. Salamin Ferenc elkészítette egy családi, keresztény iskola gyönyörű terveit, az önkormányzat vezetése e hetekben véglegesíti a szükséges jogszabályokat és szerződéseket, így megkezdhetjük a forrásgyűjtést, hogy tavasszal aztán megtörténhessen az első kapavágás.

Izgalmas múlt – izgalmas jelen – izgalmas jövő.

Éljen a Búzaszem!

Horváth Szilárd – Lázár László – Ország Tibor

(www.buzaszem.hu)

Protestáns főhajtás Szűz Mária előtt

A Könyves Kálmán korában született legendák különös eseményről tudósították a korabeli keresztény Európa „közvéleményét”. Hírül adták, hogy a magyarok első királya Mária oltalmába ajánlotta népét és országát, így Magyarország patrónája közvetlenül a Megváltó szülőanyja. A hit kultúrájának csodálatos, eredeti öröksége ez, magyar és egyben egyetemes öröksége.

A magyarság hosszú ideig, mint kemény, harcias, félelmet keltő nép élt az európaiak emlékezetében. Ennek a minden tekintetben apajogú, szokásaiban a férfiak családfői tekintélyére épített társadalomnak egy nő, egy „gyenge” asszony lett az ura és védelmezője. E látszólagos ellentmondás ellenére Mária tisztelete gyorsan terjedt a magyarság körében mind a magas (egyházi és udvari) kultúrában, mind a köznép ún. „hétköznapi” kultúrájában. A zökkenőmentes el- és befogadás elsősorban annak köszönhető, hogy a kultikus tisztelet ezen archaikus, ősi magva olyan élő és termékeny talajra hullott, amelyben könnyedén gyökeret eresztve hozta létre a keresztény spiritualitás magyar életfáját. Nem kényszer hatására, nem külső parancsra és fenyegető utasításokra szolgálai alávetettségben, hanem belső ösztönzéseire építve növelte koronáját a Kárpát-medence minden irányába. A termékeny talajt jelen esetben a magyarság lelkiületében már korábról elevenen élő – a Boldogasszony-kultuszban testet öltő – női princípium-tisztelet szolgáltatta. A születés csodáját átélő, annak részesévé váló szülő nő volt ennek a kultusznak a középpontjában.

Földi életünknek kevés olyan pillanata van, amikor a teremtelssel kezdődött létezés belső rejtettségéhez közel kerülhetünk. Ha képesek vagyunk ezt átérezve felfogni, olyat élhetünk át, amit az ókori görögök igazi boldogságnak (eudaimonia) neveztek. Ezt a létharmóniát kaphatja aján-

dékul a Nő, aki életet hordoz, világra segít, miáltal meg-és fenntartja azt. Mária különösen erős tisztelete – magába fogadva a szüléssel (születéssel) helyre állított létharmónia boldogságérzetét – megmutatta a boldogság árnyékának, a szenvedésnek az értelmét, a megőrző, megmentő, megváltó mivoltát.

Mária a „Szenvedés asszonya”. Az Úr akarata előtt meghajolva szült, gondoskodó szeretettel nevelt, a tanítással együtt járó elválásnál elengedett, majd az igazi szenvedés mélységeit megtapasztalva halálba kísért és temetett. Nem valaki mást, hanem fiát és önmagát. Isten egyszülött Fiát adta, Mária a megszült és felnevelt Fiát. Ő valóban a „Szenvedés asszonya”, a megtartó, az őrző, a szolgáló, az alázatos erő. Személyes létében egyszerre volt a tisztaság-szüesség és az áldozatvállalás példaképe. Két olyan erény, ami nélkül nincs család. Házasságban élő keresztény nők millióinak nyújtott útmutatást tisztaságuk, ezáltal házastársi hűségük megőrzésére. Az áldozatvállalás pedig egy nő számára legtöbbször a gyermekvállalással indul, és tart egész életén át. Saját terhei mellett a család terheit is hordozza, összetartja az emberi, azaz erényes élet fenntartásának egyetlen határozó közösségét. Teremtettsége folytán ösztönösen érzi, hogy a család szétesésével a fejlődés lehetősége vesz el, ugyanis a szenvedésben történő fejlődés az ego felnövekedése is egyben. Terhet hordozni csak szeretetben lehet. A szeretetben hordozott teher, és a szeretetben képviselt igazság Istentől való, az ő ajándéka. E nélkül a teher összeroppan, az igazság megszégyenít, megaláz és kegyetlenné tesz.

Szűz Mária a protestánsok számára is a hitben és szeretetben történő áldozatvállalás örök példaképe.

Guóth Emil

Gondolatok az Adventi koszorúra

Régi kalendáriumokban decembert a Karácsony havának nevezték, mert sok egyéb nevezetessége mellett, ez az első igazi, téli hónapunknak „a mi földrészünkön mindenesetre” ez a legdöntőbb, az Új Évet, a jövődőt is meghatározó eseménye Krisztus testet öltésének, közénk jövetelének csodája, illetve e csodának évről-évre való megünneplése (karácsony Inkarnáció = testbe öltözés, megtestesülés). Több ez a Nap, mint az elfogyó, látszólag legyőzött Nap újjászületésének, a Világosságnak, a Sötétség felett ekkor már észlelhető felülkerekedésének az ünnepe: Hitünk és tapasztalatunk szerint ekkor valami egészen rendkívüli történt és történhet újra és újra minden igazi Karácsonykor. A Láthatatlan, a Megfoghatatlan, a „a Bölcs lángesze” és „titkon érző lelke” által is csak óhajtvá sejtett (Berzsenyi) Titok belépett a mi világunkba, emberi dimenzióink közé: Az örökkévaló Ige az Időnek és Térnek egy Általa megszabott pontján „testté lett”!

Isten Fia a Názáreti Jézusban emberré lett, hogy megkeresse és megtartsa, ami és aki „elveszett”. Ez a Karácsony igazi tartalma, minden más: hangulat, romantika, emberi erőlködés, hogy hajszolt életünkben, naponkénti csatározásainkban rövid tűzszünetet tartva utána annál fájdalmasabban szenvedjük egymást vagy önmagunkat. Minden jel arra mutat, hogy az idei és a következő Karácsonyainknak ez az emberi oldala szerényebb lesz az eddigieknél, de ez nem kell, hogy azt jelentse: szegényebbek is lesznek ünnepeink, mint az elmúlt időkben voltak, „mert ismerték a mi Urunk, Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag létére szegénnyé lett értek, hogy Ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok”.

Mi teszi ünnepé az ünnepet? Nagytakarítás, sütés-főzés, vendégek, ünnepi vacsora, kicsit több pihenés, mint máskor, fenyőillat, ajándékok, gyertyák vagy színes karácsonyfaágok meghitt fényének megcsillanása meghatottságtól vagy emlékezéstől könnyes szemekben, jobb esetben gyermekeink, unokáink öröme, ámuló tekintete, ujjongása? Az ilyenekben is benne rejtőzik az „Ünnep” lényege, hogy az valami „Más” legyen mint a hétköznapiak hosszú sora: a Szeretet az Összetartozás megélésének, az ajándékozás, adni és elfogadni a tudás örömeinek, feltöltődésének és erőnyerésnek az alkalma. Sokszor marad mégis görcsös erőlködés, holtfáradt szemünkkel csillagokat láttató mindenáron való akarás, hogy más legyen ez a „nap” mert mi nem leszünk „mások”! Az igazi csoda, ami ünnepé teszi akár a hétköznapiakat is, pedig ez: ha tapintható módon jelen van Valaki, akitől béke, szeretet árad, és aki által megértő, megbocsátó, egymást elfogadó, segítőkész emberek leszünk újra. Ehhez pedig nem kell sok pénz, nagy karácsonyfa, drága ajándékok. Egy dolog kell a „SZERETET”! Ezen kívül tudjunk megszabadulni, felszabadulni belső feszültségeinktől, elhallgatott, elfojtott indulatoktól, ugrásra kész vágyainktól egyszóval bűnös állapotunktól és így gondjainktól, féltelmeinktől. Isten iránti reményegre egymásiránti bizalomra, vagyis teljes belső élet újlásra törekedjünk!

A hívő ember mindezt a legintenzívebben a templomban, a hívők közösségében élheti át, ezért elképzelhetetlen a Karácsony az Isten színe előtt való megjelenés nélkül, Krisztus kegyelméből azonban átélheti az olyan ember is, aki eddig nem nagyon foglalkozott ilyen, szerinte elvont vagy talán felesleges dolgokkal.

Langerlöff Zelmának, a nevét ma a Nils Holgersson utazás c. népszerű TV sorozatokból ismerik a legtöbben. Van egy másik, régebben még sokkal népszerűbb műve: a „Krisztuslegendák” című.

Ebben a kötetében az első elbeszélés szerint a „Szent éjszaká”-n Szent József elindul, hogy tüzet szerezzen a hideg sziklabarlangban, istállóban fázó Újszülött és Édesanyja felmelegítésére. A betlehemi mezőn egy mogorva, mindenkire haragvó pásztorhoz viszi az útja, aki előbb a kutyáit uszítja rá, majd a botját vágja hozzá, végül, amikor az alvó juhok hátán hozzáérkező ember parazsat kér tőle, gonoszul mutat a tábornőtűzre. Tessék, vegyé! De a kutyák nem bántják az idegent, a bot kikerüli és elsüvit a pusztába, a juhok nem riadnak fel és a pusztá kézzel merített parázs sem égeti meg József kezét. Micsoda éjszaka ez? – kérdi megütődve a kemény ember. De a válasz csak ennyi: ha magad nem látod, úgyis hiába magyaráznám! Amikor azonban ez a harapós, mégis szerencsétlen és boldogtalan ember utána oson különös látogatójának és megérkezve az istállóhoz egy belső hang hatására, odateríti a subáját a kisedre, neki is megnyílik a szeme, meglátja, hogy az egész barlang, a mező, a hegyek az ég és föld tele s tele van ujjongó, örvendő angyalokkal, akik a jól ismert Igét zengik: „Dicsőség a magasságban Istennek és Béke a Földön a jóakaratú embereknek”!

Ha nem látod, nem hiszed – úgyis hiába mondom! Pedig ma is tele van ez a világ ilyen jó hírt mondó követekkel, mert ezt jelenti az Angyal! Nem fényes szárnyakon lebegnek, hétköznapi viseletben járnak, és hirdetik mindenkinek: Született ma néktek a Megváltó, a Szabadító, azoknak, akik befogadják Őt, hatalmat ad, hogy „Isten fiává legyenek”, vagyis Új, más minőségű életet éljenek! Ez ma is lehetséges! Ez ma is megtörténik! Itt vannak köztünk fiatalok és idősek, „jó vallásos” vagy Istent eddig nem ismerő emberek, akiknek egész lényét, jellemét, magatartását, életformáját „átprogramozta” személyes Megváltóként befogadott Jézusunk!

Ennek a megváltozott mentalitásnak, új természetnek egyik első megnyilvánulása, hogy elfogadjuk, „befogadjuk” egymást. Tolsztoj Leóknak karácsonyra megjelen díszesen illusztrálva egy ismert lebeszélése a csizmadiáról, aki Jézust várta Karácsonykor, de csak emberek jöttek hozzá, akiken segíteni kellett. Este döbönt rá, hogy ezekben jött el hozzá Megváltója. Mint ahogy ma is jár Ő és várja szeretetüket. Betlehemben azon az első Karácsonyon nem fogadták Őt sehol, mert nem tudták, hogy Kicsoda? Ma azoknak az idős rokonainknak, betegeinknek, sőt általában azoknak a szeretetre váró, elhagyatott magányos, szerencsétlen jó szóra váró felebarátainknak a személyében várja, hogy befogadjuk Őt, meglátogassuk, gondoljunk Rá, akiknek a Karácsony az év legnehezebb napja, mert ilyenkor szakad rájuk árvaságuk, vagy elrontott életük egész súlya. Legyen nekik is ünnepük, ne érezzék úgy, hogy már „leírtuk” őket. Reméljük öregkorunkra így majd ránk is fog gondolni valaki.

Nem lesz ez idei Karácsonyunk szegényebb, mint az eddigiek. Lehet sokkal gazdagabb amazoknál! Találkozhatunk érettünk testet öltött Megváltónkkal, felfedezhetjük egymást, elkezdhetünk a sok fontosnak vélt és mulandónak vagy elérhetetlennek és feleslegesnek bizonyult dolog helyett a lényegesekkel foglalkozni. A sok kedves figyelmesség vagy éppen kötelességszerűen megvett drága ajándék helyett vagy felett átvehetjük az Ő kimondhatatlan karácsonyi ajándékát: a Szeretetet, amely nem abban van, hogy és ahogy mi szeretjük Őt és egymást, hanem, hogy Ő előbb szeretett minket és önmagát adta értünk és nekünk. A Békeiséget: hogy a feszültségeink és görcseink oldódásával „jóban lehessek” önmagammal, embertársammal, Istennel; és az örömet és belső gazdagságot, hogy mindenkor, minden szükségességgel rendelkeztek, és bőséget legyen minden cselekedetre.

Héder László

az alsó- és felsőgödi, szőlőligeti református társegyházközség
lelkésze 1970. és 1993. között

Tudomány a hit szolgálatában

„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet.”

Az emberiség évezredek álma, hogy megfejtse a világ keletkezésének titkát. Nem sikerült, nem fog sikerülni. Igen sok, többféle elmélet született a világ keletkezéséről, de reális magyarázatot nem tudtak a különböző elméletek nyújtani. Mindegyik belátásához, analizálásához szükség volt és szükség van egy kezdeti lökés, egy „szikra” feltételezéséhez. Ha ezt feltételezzük, akkor a természet létező és általunk megismert törvényei segítségével a világ fejlődése, az élet keletkezése már nyomon követhető, de a természet törvényeinek felhasználása nélkül, melyek létrejötte szintén az örök titkok körébe tartozik, a fejlődés éppen úgy mint a teremtés folyamata, örökre titok marad számunkra.

A tudomány egyre inkább megismeri a természeti folyamatokat, egyre mélyebbre hatolva tárja fel őket, de mindig beleütközünk egy áthatolhatatlan falba, melyen nincs átjárás. Itt kezdődik az, amit HIT-nek nevezünk.

A természet törvényeit, melyek a világ teremtése óta léteznek, nem az ember hozza létre, hanem alázattal tanulmányozza, felismeri azokat, és ha felismerte, a maga szolgálatába állítja. Ilyen szempontból nincsen „felfedezés”, legfeljebb egyes természeti törvényeket még nem ismertünk meg.

Ilyen szempontból én nem tudok különbséget tenni a teremtés és a fejlődés között. Amikor egyes élőlények (állatok és növények) a szemünk láttára, emberileg belátható időn belül érzékelhetően átalakulnak, fejlődnek, az éppen úgy Isten műve, mint maga a teremtés.

A fizika, biológia stb. törvényeit tanulmányozva, azokban egyre inkább mélyebbre hatolhatunk, de az „alapok alapjait” soha nem foghatjuk fel, mert azok megismeréséhez már hitünkre van szükség. Képesek vagyunk felismerni és megismerni a természet törvényeit, azonban azok miért olyanok és miért nem mások, azt megmagyarázni nem tudjuk. Az élet alapvető keletkezése és minden egyes új élet keletkezése a biológia bármely területén, örökre titok marad számunkra.

Ismeretesek a fizikában az un. megmaradási törvények (melyeket szintén a természet törvényei tanulmányozása segítségével ismertünk fel), nevezetesen a két legfontosabb: az anyag és az energia megmaradásának törvénye, mely szerint az anyag és energia nem semmisülhet meg, nem tűnhet el, csak egyik létezési formából átalakulhat egy másikba. A gondolkodó ember fejében ilyenkor szükségképpen felmerül a kérdés, ha nem tűnhet el, nem semmisülhet meg, akkor miből keletkezett? Íme már ismét elérkeztünk az ISTEN fogalmához, mert ezeket a titkokat a HIT, az ISTEN fogalma nélkül nem lehet megmagyarázni, sem felfogni.

„Olcsó” a strucc viselkedéséhez hasonló megoldás, amit

gyakran hallunk: „mit törödsz vele, hogyan keletkezett a világ, van és ne érdekeljen a kezdete”. Így a gondolkodó ember nem viselkedhet, mert, ez a magatartás a gyötrő kérdések elodázása és nem megoldása. A megoldást a HIT adja, amikor ISTEN fogalmát hívjuk segítségül megoldásukhoz.

Pasteurtól, a nagy természettudóstól, a világ egyik jótevőjétől kérdezték: „hogyan lehet az, hogy világhírű tudós létező olyan vallásos, mint egy bretagne-i paraszt?”. Pasteur azt felelte: „ha még nagyobb tudós lennék annál, ami most vagyok, a bretagne-i parasztnál is vallásosabb lennék”. És ez valóban így van. Minél jobban megismerjük a természet titkait, annál inkább érezzük kicsinységünket, HITÜNK annál biztonságosabb menedéket nyújt.

Világegyetemünk az újabb megismerések és hatékonyabb műszerek segítségével egyre inkább tágul, méretei megismerhetetlenek. Földünkötől több millió (milliárd) fényévre is újabb és újabb távoli naprendszereket fedeznek fel. Az ilyen távolságok az ember számára már felfoghatatlannak, itt csak egyet lehet cselekedni: alázattal leborulni a teremtő és alkotó ISTEN számunkra elképzelhetetlen nagysága előtt és alázattal imádni ŐT.

Magamban igen gyakran ismétlem: Tudom URAM, hogy vagy, mert lenned kell, hiszen Nélküled a világ nem magyarázható.

Az eddigiekben az Atyaisten létezésével kapcsolatos gondolataimat fejtettem ki. Jézus Krisztussal és a Szentlélekkel kapcsolatban ilyen természettudományhoz kapcsolódó megállapítások tudtommal nincsenek. A Biblia azonban minden kétséget kizáróan biztosít bennünket Jézus és a Szentlélek létezéséről. A Biblia (elsősorban az Újszövetség) és a különböző korabeli dokumentumok olyan történelmi hitelességgel tárják eléink a Jézus körüli időköt, olyan csodálatos módon mutatják be a zsidó emberek akkori életét, hogy véleményem szerint nem lehet kétséges történelmi hitelessége. Az elmúlt 2000 évben többször próbálták a Biblia történelmi hitelességét kétségbe vonni, de nem sikerült.

Jézus földi életére nemcsak a Bibliában foglaltak az egyértelmű bizonyíték. Plínus Gaius Caeilius Secundus (61-113) történelmi műveiben megemlékezik arról, hogy Izraelben, történetírói működése előtt néhány emberöltővel, keresztre feszítettek egy zsidó prófétát, akit Jézusnak neveztek. A történelmi kutatások ezt a zsidó prófétát egyértelműen Jézus Krisztussal, az Isten fiával azonosították. Plínus közlését még hitelesebbé teszi az, hogy Ő volt az, aki az üldözött keresztények védelmében Traianus Marcus Ulpius római császárnak levelet írt.

Az itt említettek is segítenek abban, hogy hiszek az Atyában, Jézus Krisztusban és a Szentlélekben.

Dr. Pásztor Endre
prof. emeritus, az Akadémia doktora

Ministránsok

Pásztor Benedek vagyok. 1993. augusztus 24-én születtem Budapesten. Ott laktam egészen 1996-ig a családommal: Balázs, Julcsi, Péter,

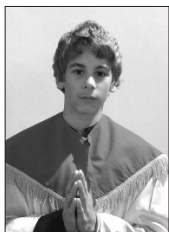
Dani és Domi testvéreimmel; valamint szüleimmel Miklóssal és Katalinnal. Eléggé zenés család vagyunk, hiszen Julcsi profi énekes, zongorás és orgonás; Péternek van több gitárja, amelyekkel rendszeresen játszik; Dani dobol, van is dobfelszerelése; Domi pedig hegedülni tanult, de ezt abbahagyta a kosárlabda kedvéért. Én is szoktam zenélni a dobfelszerelésen, gitárokkal, zongorával, amelyet 6. éve tanulok is, és néha még a hegedűt is megszólaltatom. Ezeken kívül szeretek focizni, kosarazni, már amennyire azt annak lehet nevezni, és szeretek HTML-lel honlapot szerkeszteni, amelyre példa az egész nagycsaládomnak a honlapja, amely megtekinthető a következő címen:

www.communio.hu/~bpasztor/csalad.

1996 után Gödre költöztünk, ahol a Hétszínvilág óvodába jártam '99-2000-ig, majd a Huzella Tivadar Általános Iskolában tanultam hat évig, egészen

2006-ig. Most szeptemberben kerültem a Budapesti Piarista Gimnáziumba, ahol tovább folytatom a tanulmányaimat.

Jó pár éve ministrálok már, ahogy Domi bátyám is, igaz, ő már csak húsvétkor, de korábban ő is rendszeresen szolgált az oltár körül. Nagyon szeretek ministrálni, mert jó a csapat, és így legalább nem kések el a miséről sem. Csak ne kellene vasárnap olyan korán kelni! Sajnos, amióta Pestre járok iskolába csak kéthetente tudok itt Gödön ministrálni, mert ott is részt kell venni osztálymiséken.

Oláh Ferenc Tamásnak hívnak. 1992. szeptember 2-án születtem. Van egy nővérem. 12 éves koromban költöztünk el Pestről. Nagyon szeretek Gödön lakni, ahol ezelőtt csak nyaranta tartózkodtam. A Huzella Tivadar Általános Iskolában tanulok. Szabadidőmben kajakedzésre járok, mert az életemhez hozzátartozik a sport, csakúgy, mint a templomba járás. Nagyon szeretek kajakozni: hetente többször edzünk, ahol mindig jól elfáradok, de mivel jó a csapat, így ez egy

cseppet sem aggaszt. Kedvenc időtöltéseim közé tartozik még a kenuzás, úszás, modellezés, biciklizés, valamint cserkészetre járni. Egy éve ministrálok, ahová osztálytársaim miatt csatlakoztam. Megkedveltem ezt az egészet, mert így nemcsak hétköznap találkozunk az iskolában, hanem hétvégén, vasárnap, a szentmisén is. Jókat szoktunk beszélgetni, míg várjuk, hogy Jelenits atya megjöjjön a gyóntatásból.

Bartha Borókának hívnak, 12 és fél éves vagyok. A Huzella Tivadar Általános Iskolába járok. Gödön lakom a családommal már

kilenc éve. Egy testvérem van, aki már tíz éves és Bendegúznak hívják. Van néhány állatunk: egy macska, két kacska, és öt tengerimalac. Szeretek rajzolni és kedvelem a balettot. Egy éve járok Dunakeszire balettozni. Szeretek társasozni és a testvéremmel játszani a kertben, valamint az állatokkal foglalkozni; nem vetem meg az alvást sem. Kedvenc olvasmányaim közé tartozik az „Egri csillagok”, és az egyik régen olvasott könyv, a „Vuk”. Szeretem a zenét is, öt esztendeje furulyázom. Lassan egy éve ministrálok, amit nagyon szeretek, mert a sekrestyében a mise előtt és után mindig nagyon vidám és jó a hangulat.

Fotó: Szabó Emese

Magyarok nyomdokain a Lech vidékén

Másoktól tanulni nem szégyen. Mi négyen sem szégyeltük magunkat, és a gödiek által megnyert pályázati pénzből ellátogattunk az Augsburg Egyházmegyei Kolping Szövetség fellelővárába, hogy megismerjük német kolping testvéreink intézményeit, szervezetét és munkáját.

A kolping mozgalom pillérei: helytállás a munkában, megbízható szakemberek; feddhetetlenség a közösségben, a jó állampolgárok; jó kapcsolat az Istenhez, vallásos emberek; ép család, jó családapák, családayak. Ezen pillérek mentén dolgozik a mozgalom és intézményei. Az Augsburg Egyházmegyei Kolping Szövetség munkájában tanulmányozhattuk az intézmények és a munka jellemzőit, előnyeit és problematikáját.

A szakemberek képzése, különösen a **kolping iskolákban** folyik. Donauwörthben tekintettük meg az ottani oktatási centrumot és a szakmunkásképző iskolát, ahol szakmunkásképzés folyik a fém- és famegmunkálás, festés-mázolás, anyagmozgatás-kereskedelem, vendéglátóipar, gazdálkodás-adminisztráció szakmákban. Ugyanitt készítik fel a nehezebb felfogású fiatalokat ugyanezen szakmák kiképzéséhez. Megtekinthettük a Szent Kereszt kegytemplomot, amelyben a Megváltó keresztjének egy darabkáját őrzik. Nagy élmény volt testközelből megélni ezt a számunkra oly fontos ereklét. Az augsburgi központi házban **kolping akadémia** működik, amely nagy érdeklődésnek örvend. Ebben

(Folytatás a 7. oldalon)

elsősorban szellemi és vallástudományi kérdésekről szóló előadásokat kínálnak a hallgatóságnak.

A szervezeti életet az egyes **kolping családokban** és a gyűjtő szervezetekben (témacsoportok, körzeti szervezetek stb.) élik meg és gyakorolják. Nagyon érdekes volt számunkra részvételünk az Augsburgi Kerületi Szövetség vezetőségi ülésén. Mivel éppen vezetőségválasztás is volt, összehasonlíthattuk az ilyen gyűlések levezetésének német és magyar módját. A munkával járó tisztségek elvállalása német testvéreinknél sem könnyű eset.

Az ifjúság részben saját erőből (önkormányzati és állami támogatással) **ifjúsági házakat** (Jugendtreff) hoz létre, ahol igen élénk társadalmi, kulturális és sportélet folyik. A tierhaupteni ház sportéletébe a Köbányai Kolping Család fiataljai is bekapcsolódnak és kétevente részt vesznek a „magyar napon”. Ennek a háznak egyik érdekessége, hogy a fiatalok nem a település központjában megüresedett tűzoltószertárt vették használatba, hanem a község szélén építettek teljesen új házat az egész kolping családnak (250 fő). Az ok egyszerű: a plébános tiltakozott az ifjúsági ház üzembevétele ellen, mert félt a túl nagy zajtól. A közel 100 tagot számláló **Landsbergi Kolping Család házat** a község és az egyházmegyei szövetség pénzéből és hitelből építették. Kolping iskolát, kolping otthont és vendéglőt helyeztek el benne. Az oktató munka elsősorban pálya előkészítő tevékenység és az ott működő „gyakorló cégben” felnőtt átképzés.

Valamikor a magyarországi legényegyletekben igen élénk amatőr színjátszás folyt. A hagyományok szerint a kolpingos színi előadások egyrészt nagyon jól összekovácsolták a családokat, másrészt rászoktatták a tagokat a csapatmunkára. Erre a színjátszásra láttunk nagyszerű példát Höchstädtben, ahol a 190 fős kolping család kb 30 tagjából alakult **színjátszó csoport** 22 próba után profi szinten adott elő egy három felvonásos vígjátékot, melynek minden eszékét, mozzanatát saját maguk készítették el. A sűgő, a sminkes, a hangmester, a világosító, a kellékes stb. amttörök voltak. Az egyik szünetben bemehettünk az öltözőbe és a színpadra és faggattuk a kolping testvéreket sikerük titkáról. Sok érdekeset tanultunk tőlük...

Férfi létünkre 30 perc időtartamra részt vehettünk a Augsburgi Egyházmegyei Kolping Szövetség **8. nőnapján**, amelyen több mint 300 lány, asszony (a németben mindenki Frau) 18 szekcióban vitatta meg a nő méltóságának kérdését. A vidám hangvételű, de mégis nagyon mély tartalmú bevezetésben rövid, tárgyakkal szemléletessé tett párbeszédekben mondtak példákat a nők méltóságának felemelésére és megcsúfolására.

A **vallás ápolását**, a gyakorló kereszténység megvalósítását a kolping szövetség keretében rendezett zárandoklatok, istentiszteletek, elmélkedések stb. jelentik. Már most meghirdették a 2008 nyarán megrendezendő zárandoklatot Altöttingenbe, Bajorország legnevezetesebb kegyhelyére. Kerékpáros különítmény is indul a csillagtúrán.

Ép társadalom csak ép családokból épülhet fel. Ennek támogatására szolgálnak a **kolping családi üdülők** is. Egy éjszakát tölthetünk a szövetség legszebb bajor üdülőjében, Wertachban. Ez korszerű kivitele és csodálatos fekvése mellett elsősorban családbarát felszereltségéről és programjáról híres. A családi programhoz tartozik pl. a vasárnapi szentmise közös előkészítése, ahol külön-külön feladat jut a felnőtteknek, gyermekeknek.

Az Augsburgi Egyházmegyei Kolping Szövetség is tudatában van annak, hogy másokkal összefogva könnyebb jó eredményeket elérni. Együttműködnek a Karitással, az evangélikus egyház ifjúsági szervezetével, a főiskolai diákszervezettel és több karitatív intézménnyel, pl. a Renovabis Alapítvánnyal. Az egyetemisták számára fenntartott augsburgi kollégiumukat három szervezet tartja fenn, és az ingatlan tulajdonjoga is három szervezeté. A diákszálló érdekessége a teljes önállóság. A más szervezetekkel való együttműködést szolgálja az a törekvés is, hogy a Kolping mozgalom szakembereit ajánlják más, karitatív szervezetekbe. Így az egyik legnagyobb augsburgi „idősek otthonát” az egyházmegyei szövetség korábbi titkára, Heinrich Lang vezeti. Tőle is sok érdekes ismeretet gyűjtöttünk, különösen szervezési vonalon.

Tapasztalatcseré utunk összegezése előtt Lázár László, a **Gödi Búzaszem Kolping Iskola** igazgatója vetített képes beszámolót adott az iskoláról, ami német testvéreinknél nagy tetszést aratott. Utána az Egyházmegyei Kolping Szövetség vezetésével kiértékeltek tapasztalatcseré utunkat, a két partnerszervezet (magyar és augsburgi) munkáját, problémáit és a további együttműködési lehetőségeket. Közös vélemény volt, hogy minden egyes látogatás, bármilyen szinten történjék is, mindkét fél számára előnyös.

Utunkra visszatekintve köszönetet kell mondanunk az augsburgiaknak, mert az elfoglalt vezetők (Matthias Stegmeier, Erwin Fath, Johann Michael Geisenfelder és Jutta Miller) áldoztak rá sok időre, hogy hasznossá, kellemtessé tegyék ottlétünket. Nekik köszönhetjük, hogy otthon érezhettük magunkat.

Harrach Walter, Karosi Ottó, Lázár László, Nagy Sándor

Kolping közgyűlés

Novemberben megtartotta éves közgyűlését a 2004-ben alakult Gödi Kolping Család. A Magyar Kolping Szövetséghez tartozó, Karosi Ottó elnök által vezetett tagság értékelte a 2006-os esztendő eseményeit, a közösen szervezett rendezvényeket. A jelenlévők megvitatták a 2007-es terveiket, egyeztették a szakács-kerti iskolaépítéssel, illetve kultúrális- és sportrendezvényeikkel kapcsolatos elképzeléseiket.

Erzsébet – Katalin napi bál

Az idei Erzsébet és Katalin nap ünneplésére november 25-én este került sor az alsógödi plébánia közösségi termében. A Gödi Kolping Család és a Búzaszem Kolping Iskola vezetői vetítéssel, táncház szervezésével készültek az eseményre, melyre segítségül hívták a Mészáros zenekart, Czinóber Klárával és Karánsebessy Balázssal kiegészülve. Minden korosztály élvezetes táncoktatásban részesülhetett. Minden bálozó finomsággal megrakott tálcákkal érkezett, az asztalok mellett eszmét, receptet, és élményt cseréltek a családok. Jó érzés, ahogy a bontakozó közösség tagjai egyre közelebb kerülnek egymáshoz!

V.F.

Gödi Kolping Híradó

Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Vasvári Ferenc

A szerkesztőség vezetője: Horváth Szilárd

Fotó: Bea István

Nyomdai előkészítés: Nagy Gábor

Nyomda: Kucsák Könyvkötészet és Nyomda Vác

Kiadó: Gödi Kolping Család Egyesület,
2131 Göd, Pesti út 73.

Szerkesztőség: 2131 Göd, Pesti út 73.

Elektronikus posta: kolping.god@invitel.hu

ISSN: 2.9.1/1147/2004

Kolping

Katolikus ünnepi naptár

Adventi időben rorate misék: Felsőgödön hétfőn és szerdán 7 órakor, Alsógödön kedden és csütörtökön 7 órakor.

December 24-én gyerekeink karácsonyi pásztorjátékot adnak elő az alsógödi templomban délután három órakor, a felsógödi templomban fél ötör. Különös szeretettel várjuk a gyermekeket szüleikkel együtt.

Karácsony mindkét napján (25-én és 26-án) a felsógödi templomban fél kilenckor, az alsógödi templomban 10 órakor kezdődik a szentmise.

December 31-én év végi hálaadásunk a következő időpontban lesz: Felsőgödön délután fél négykor, Alsógödön 5 órakor.

December 15. és 23. között: Szállást keres a Szent Család.

Református Karácsonyi alkalmaink

December 17-én, 18 órakor Felsőgödön: Historica együttes.

December 20-án, szerdán 17 órakor Felsőgödön: Krisztusvárás.

December 21 és 22-én, csütörtökön és pénteken 18 órakor Felsőgödön Családi fadíszítés.

December 24-én délután 16 órakor Alsógödön: Szentesti istentisztelet.

Karácsony első és második napján úrvacsorás istentisztelet: 8 órakor Szödligeten, 9:30 órakor Felsőgödön, 11:30 órakor Alsógödön.

Óévi istentiszteleteink: 16 órakor Szödligeten, 17:30 órától Alsógödön, 19 óra Felsőgödön.

Újesztendei istentiszteletek úrvacsorával: 8 órakor Szödligeten, 9:30 óra Felsőgödön, 11 órától Alsógödön.

Kedves Olvasóink!

*A Gödi Kolping Híradó szerkesztői,
munkatársai szeretettel kívánnak áldott,
boldog Karácsonyi ünnepeket!*